

taget Sæde i Landets Repræsentation blev bortkaldt til Militærtjeneste i det fremmede Land, fra hvis Undersaatsforhold han endnu ikke var løst. Slige Tilfælde kunde opstaa; om de sandsynligt vilde opstaa, er noget ganske Andet. Om Udlændinge have vanskelige ved at blive løste fra deres tidligere undersaatlige Forhold, end Danske have ved at blive løste fra Undersaatsforholdet til Danmark, veed jeg ikke, men det forekommer mig at være Noget, der ikke i mindste Maade kan angaa os. Saameget er imidlertid afgjort, at det ingenlunde er sjældent — jeg kan snarere sige, at det er hyppigt —, at Indenrigsministeren maa forelægge Hans Majestæt Andragender om, at Danske maae blive løste fra deres undersaatlige Forhold her, og slige Andragender ere, saavidt mig bekjendt, endnu aldrig blevne nægtede. Ønsningen af det danske undersaatlige Forhold er i flere af vore Nabo-stater en Nødvendighed, for at den Danske dersteds kan vinde endog blot borgerlige Rettigheder. Noget Bignende er jo ikke foreslaaet her; her er kun foreslaaet en Betingelse, for at vinde de fulde statsborgerlige Rettigheder, de fulde politiske Rettigheder, som Indfødsretten giver, og dette troer jeg er Minimum af, hvad der maa fordras.

Lobiesen: Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning, at min Anke med Hensyn til Nr. 46 ikke gjaldt, at Vedkommende ikke skulde have været længe nok her i Landet — 22 Aar ere jo visnok en lang Tid —, men den Grund, der udtryffeligt er fremhævet, hvorfor den Vedkommende ønsker at opnaae Indfødsret. Naar man veed, at der ved Indfødsret vindes to Ting: politiske Rettigheder og Afgang til Embeder, og det saa her siges, at den Vedkommende har søgt Indfødsret, for i Trængsels-tilfælde lettere at kunne erholde Understøttelse her i Landet, kan det ikke oversees, at dette Motiv til at søge Indfødsret er heuet fra Noget, der ligger aldeles udenfor, hvad Indfødsretten giver. Jeg er ganske enig med den høitærede Indenrigsminister i, at det kunde være særdeles gavnligt at rette vore Bestræbelser paa, at Danske maatte blive behandlede med samme Liberalitet i Ulandet som den, hvormed Udlændinge behandles her, men jeg

skal ved Siden deraf fremhæve, at alle Lande ikke ere eens stillede med Hensyn til at kunne indrømme Fremmede politiske Rettigheder. En stor, stærk og consolideret Stat kan roligt gjøre det; men mindre og meget ansøgte Stater have særlig Grund, forekommer det mig, til at være varsomme med af andre Nationaliteter — jeg skal ikke nævne hvilke — at optage et stort Antal som Indfødsret, og her er en Liste, som virkelig indeholder et meget stort Antal.

Indenrigsministeren: Maatte jeg gjøre opmærksom paa, at de i Lovudkastet opførte 51 Personer ikke nu først skulde optages her i Landet; de ere eller have for Størstedelen været her med deres fremmede Nationalitet mellem vor danske Nationalitet allerede i en lang Række af Aar; enten de faae Indfødsret eller ikke, troer jeg, at den Indvirkning fra deres Side, som den ærede sidste Taler befrøgte, ligegodt vil finde Sted. Jeg nævnte før om Nr. 46 i Udcastet — det henhører vel ikke saa ganske under 1ste Behandling at om-tale denne Detail, men, da den engang er fremdragen her, haaber jeg, at den ærede Formand heller ikke vil have Noget imod; at jeg knytter en lille Bemærkning dertil —, at Vedkommende havde været 22 Aar her i Landet; det forekommer mig nu, at det, at have anvendt 22 Aar af sit Liv, sandsynligviis hele sit Livs Arbejdstid, i det fremmede Land, maa indeholde tilstrækkelig Grund til, at det fremmede Land tilsteder Vedkommende samme Goder, som der tilflyde dets egne Børn. Men hvad Forsørgelsen særligt angaaer, da vil den ærede Taler meget godt vide, at Forsørgelsesretten har den Paagældende forlængst erhvervet her, og der kan altsaa ved det i Motiverne Anførte kun være sigtet til Forsørgelsesmaaden, kun være Tale om, hvorvidt han ved ikke at have erhvervet Indfødsret kan blive udelukket fra Afgang til særlige milde Stiftelses Forsorg; forsørgelsesberettiget her i Danmark er hun derimod, hvad enten hun vinder Indfødsret eller ikke.

Brasch: Jeg skal kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Naar den høitægtede Minister henstillede til Thinget, hvad man vilde sige, ifald et ungt Medlem, der var optaget